

δραγμασῶ του, μετατρέπεται βαθμηδόν καὶ ἀποβαίνει κακοῦργος ἀληθής. Ἀλλὰ εἶναι ἄξιος οὔκτου καὶ ἄξιος συγχωρήσεως, διότι ὑπέφερε μεγάλως καὶ διότι ἠγάπησε τὸν Ὀράτιον, ὃ ἐστὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ὁ Ἰωάννης Ρουφφίνης (Ruffini), οὗτινος ἐν τῶν ἐκλεκτοτέρων ἔργων, τὸν Ἰατρὸν Ἀντωνίων, ἀρχὸ μεθὰ ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύοντες ἐν τῇ «Ἑστία», ἐγεννήθη ἐν Γενούῃ τῆς Ἰταλίας ἐν ἔτει 1807. Τυχὼν ἐξαιρέτου ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως καὶ ὑπὸ διαπύρου φιλοπατρίας φλεγόμενος, ἐγένετο μέλος τοῦ πολιτικοῦ Συλλόγου τῆς «Νέας Ἰταλίας», ἣν ἔδρυσεν ὁ μέγας Ἰταλὸς πατριώτης Μασίνης πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ. Οὕτω δὲ λαβὼν μέρος ἐνεργὸν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ 1833, ὁ Ρουφφίνης ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὸ πατριον ἔδαφος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου διήλθε μακρὰ ἔτη, καὶ τοσοῦτον καλῶς προσοικειώθη τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν φιλολογίαν τῆς χώρας ταύτης, ὥστε συνέταξεν ἀγγλιστὶ πολλὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ἀξιωθέντα λαμπρᾶς ἐπιτιμίας. Τῷ 1842 ἔβη ἐγκατέστη ὀριστικῶς ἐν Παρίσι. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ἄτινα μετεφφράσθησαν καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀνώτερα θεωροῦνται ὁ «Λαυρέντιος Βενόνης», εἶδος αὐτοβιογραφίας τοῦ συγγραφέως, γεγραμμένης μετὰ δυνάμει, ἣτις καταβλέγει ἄμα καὶ συγκινεῖ τὸν ἀναγνώστην, καὶ τὸ ἐνταῦθα δημοσιεύμενον «Ὁ Ἰατρὸς Ἀντωνίων».

Ἐν τῷ προσώπῳ τούτῳ ὁ Ρουφφίνης παρουσιάζει μίαν τῶν γενναίων καὶ διαπύρων ἐκείνων ψυχῶν, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐκκαύσῃ καὶ ἐνθουσιᾶσῃ πᾶσα εὐγενὴς ὑπόθεσις, καὶ αἵτινες δι' αὐτὸ τοῦτο φαίνονται ὡς προωρισμένοι εἰς τὸ μαρτύριον. Ὡς ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου, εἶνε καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντωνίος πολιτικὸς προεγγραμμένος, εἶς οὗ φυσικῶς προέρχεται ἡ κατὰ τι ἀνάμειξις τῆς πολιτικῆς εἰς τὸ διήγημα· τοῦτο ὁμως οὐδόλως παραβλάπτει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου, ἀλλὰ, τοῦναντίον, καθιστᾷ αὐτὴν ἔτι μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν, ὃ δὲ Ρουφφίνης ἐγένετο πλειότερον ἔτι ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς πατρίδος του, παρουσιάσας, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸν ἑλαφρὸν τύπον διηγήματος, εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶ τὰ παθήματα καὶ τοὺς πόθους αὐτῆς κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς βαρείας πολιτικῆς δυσπραχίας τῆς.

Σ. τ. Δ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ἰ. Ρουφφίνης.— Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Μεγάλοι καὶ Μικροί.

Ὁραίαν τινὰ καὶ θερμὴν ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου 1840, κομψὴ ὁδοιπορικὴ ἄμαξά, ἐλκυσνομένη ὑπὸ τεσσάρων καλπαζόντων ταχυδρομικῶν ἵππων, παρήρχετο θεωρωδῶδες τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κορνιῆς (route de la Corniche) τοσοῦτον γνωστὴν εἰς τοὺς περιηγητὰς ὁδόν, ἣτις ἐκτενομένη κατὰ μῆκος τοῦ δυτικοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Ριβιέρης τῆς Γενούης, ἄγει ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Νίκαιαν.

Ὅλιγον τῶν μεγάλων ὁδῶν τῆς Εὐρώπης εἰσὶ τοσοῦτον γραφικαί, ὀλίγισται δὲ βεβαίως συνενοῦσι τρία τοιαῦτα στοιχεῖα φυσικῆς καλλονῆς: τὴν Μεσόγειον ἐντεῦθεν, τὰ Ἀπέννινα ἐκεῖθεν, καὶ ὑπεράνω αὐτῶν πᾶσαν τὴν λαμπρότητα τοῦ ἰταλικοῦ οὐρανοῦ. Ἡ χεῖρ τοῦ ἀνθρώπου ἐπραξε πᾶν ὅ,τι δυνατόν, ἂν οὐχὶ ἀμιλλωμένη, ἀλλὰ προσπαθοῦσα καὶ νὰ μὴ ἀσχημίση τὴν φύσιν. Ἄ-

φθονοὶ πόλεις καὶ χωρία, τὰ μὲν ἐπιχαρίτως ἀνακεκλιμένα ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ λούοντα οὐτῶν εἰπεῖν τοὺς πόδας των εἰς τὸ ἀργυρῶδες κύμα, τὰ δὲ κατεσπαρμένα ὡς ποίμνη προβάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους ἢ χαριέντως ἀναρριχώμενα πρὸς ἀπότομον ῥάχιν· πού καὶ που μονῆρες παρεκκλήσιον, καθισμένον ἐπὶ τῆς ὑψίτης κορυφῆς θαλασσοπληγοῦς σκοπέλου ἢ κρυπτόμενον ἐντὸς δάσους χλοεροῦ παρὰ τὴν ὄρουν κοιλάδος· μαρμάρινα μέγαρα ἢ ἐπαύλεις φαιδραὶ, ὑπερκύπτουσαι πρασίνων ἀμπελώνων, κήπων ἀνθοστεφῶν, συστάδων πορτοκαλεῶν καὶ λεμονεῶν· μυριάδες οἰκίσκων μὲ τοίχους λευκοὺς καὶ πράσινα παράθυρα, διεσκηρισμένοι ἐπὶ λόφων ἀγόνων ἄλλοτε, σήμερον δὲ — χάρις εἰς εὐφυῆς σύστημα ἐπαλλήλων ἀνδρῶν — ἐλαιοφύτων μέχρι κορυφῆς· πᾶν ἐνὶ λόγῳ ἀνθρώπινον αὐτόθι δημιουργήμα ἐλέγγχει τὴν δραστηριότητα καὶ τὸ πνεῦμα φυλῆς ἐξόχως καλλιτέχνου καὶ γενναίως ὑπὸ τῆς φύσεως πεπροικισμένης.

Ἡ ὁδὸς ὑπέικουσα εἰς τοὺς ἰδιοτρόπους ἐλιγμούς τῆς ἀκτῆς, εἶνε πολυκαμπῆς καὶ ἀνώμαλος. Ὅτε μὲν ἰσοϋψῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, διατέμνει φράκτας ὀξυφοινίκων, ἀλόης καὶ ῥοδοδάφνης· ὅτε δὲ, προσκολλημένη εἰς τὰ πλευρὰ βουνοῦ ἀποτόμου, καλυπτομένου ὑπὸ πυκνοφύλλου πευκῶνος, αἴρεται εἰς τοσοῦτον ὕψος, ὥστε τὸ βλέμμα διαστάζει ν' ἀναμετρήσῃ τὸ βῆθος τῆς ἀβύσσου. Ἐδῶ μὲν εἰσχωρεῖ ὑπὸ στοὰς διατηρωσῆς τὸν βράχον καὶ ἀφανίζομένη πρὸς στιγμὴν, προκύπτει περαιτέρω ἐν μέσῳ εὐρείας ἐκτάσεως γῆς, οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης· ἐκεῖ δὲ κάμπτεται αἴφνης καὶ φαίνεται θέλουσα νὰ διασχίσῃ τὸ ὄρος· καὶ περαιτέρω τρέπεται πάλιν ἀντιθέτως οἶονεὶ βαινούσα νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Ἡ ἐκ τῆς ἀπαύστου μετατοπίσεως τοῦ ὁδοιπόρου προκύπτουσα ποικιλία τοῦ τοπίου μόνον πρὸς τοὺς ἀπείρους συνδυασμοὺς τοῦ καλειδοσκοπίου δύναται νὰ παραβληθῇ. ὦ! ποῖαν εἰκόνα ἠθέλομεν παραγγάγει, ἂν εἰς τὸ ἰχνογράφημα τοῦτο ἠδυνάμεθα νὰ μεταδώσωμεν καὶ ὀλίγον μόνον ἐκ τοῦ ἀληθοῦς χρώματος τῆς χώρας! Δὲν τὸ ἐπιχειροῦμεν ὅμως, διότι αἱ λέξεις ἀδυνατοῦσι ν' ἀποδώσωσι τὴν φωτεινὴν διαφάνειαν τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἐκείνης, τὸ γαλανὸν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ βαθὺ κυανοῦν τῆς θαλάσσης, τὰς ἠρέμους ἀποχωρήσεις, αἵτινες δικήρουσι τοὺς ἀπείρους κυματισμοὺς τῶν ὄρων ἐκείνων, ἀναπτυσσομένην κλιμακκῆδὸν εἰς ὕψος. Μόλις ἡ πυξὶς τοῦ Stanfield ἢ τοῦ Azeglio ἠδύνατο νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ.

Ἐν μέσῳ τῆς μαγικῆς ἐκείνης τοποθεσίας ἡ ἄμαξά περὶ ἧς ὁ λόγος παρήλαυνε ταχεῖα. Ἦτο ὠραῖον ὄχημα, τοιοῦτον ὅποια συνήθως ἐξέρχονται τῶν χειρῶν τῶν ἐν Λονδίῳ ἀμαξοπηγῶν πρώτης τάξεως: ἐλαφρὸν, κομψόν, ἐπὶ καλῶν ἀναπνυόμενον ἐλατηρίων, εὐρὺ, ἄνετον, καὶ οὐδενὸς στεροῦμενον τῶν προσόντων ἐκείνων, ἄτινα μαρ-

— Πατέρα ! εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἔκυψε πρὸς αὐτὴν μετὰ στοργῆς.

— Τί εἶνε παιδί μου ;

— ὦ ! τὸ πόδι μου ! πῶς μὲ πονεῖ τὸ πόδι μου !

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Ἰταλός.

Ἡ νέα ἀγγλὶς προσεῖδε μετὰ τινος ἐκπλήξεως τὸν νέον, εἶτα δὲ, δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν δεξιὸν τῆς πόδα,

— Αὐτό ! εἶπε.

Μόλις ἐβῆθησαν αἱ λέξεις αὐται καὶ ὁ ἰατρὸς λαβὼν τὴν μεγάλην του ψαλλίδα, ἔκοψεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ κομψὸν ὑπόδημα καὶ τὸ λεπτοφυῆς περικνήμιον, κ' ἐβύμβωσε μικρὸν ἀλαβάστρινον πόδα ὡσεὶ χυμένον διὰ νὰ φορῇ τῆς Στακτοπαίπαλης τὴν εὐμαρίδα ἀλλὰ φοβερὰ παραμεμορφωμένον.

Πλὴν δὲ τούτου ἡ κνήμη εἶχε θραυσθῆ ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ ἀστραγάλου. Τὴν ἐπιπλοκὴν ταύτην ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ εἶδεν ὁ ἰατρὸς καὶ ταχὺς ὡς ἡ διάνοια ἐβῆσεν ἐν κάλυμμα ἐπὶ τοῦ πληγωμένου μέλους, ὥστε νὰ κρύψῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης, λέγων ἀταράχως.

— Ἄπλοῦν στραγγάλισμα ! ὀδυνηρὸν κάπως, ἀλλ' ὄχι καὶ σπουδαῖον. Μοῦ χρειάζονται ὅσα μανδήλια ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε· προσέθηκε βλέπων κύκλω του.

Χειρόμακτρα παντὸς μεγέθους καὶ πάσης ποιότητος ἐξήχθησαν πᾶραυτα ἐκ τῶν θυλακίων τῶν παρισταμένων.

— Ἄρκει ! ἀρκει ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς μειδιῶν πρὸς τὸν ἀπροσδόκητον ἐκείνον κατακλυσμόν. Μ' αὐτὰ τόρα θὰ κάμωμεν ἕνα προσωρινὸν ἐπίδησον, ὁ ὁποῖος θ' ἀνακουφίσῃ κάπως τὴν κυρίαν.

Καὶ ἤρχισε νὰ περιδένῃ ἐπιμελῶς τὸν ταλαίπωρον μικρὸν πόδα.

— Τόρα, κυρία, εἶπε, πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι εἶνε σπουδαιότατον νὰ μείνετε ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκίνητος. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω πρὸς στιγμὴν, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ φέρω ὅ,τι χρειάζεται πρὸς ἐντελὴ ἐπίδησιν τοῦ ποδὸς σας. Τοῦτο πρέπει νὰ γείνη πρὶν ἀλλάξῃτε αὐτὴν τὴν θέσιν, ἢ ἐποῖα τόσον σὰς στενοχωρεῖ. Μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ μὴ κινήθῃτε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ;

— Μάλιστα ! ἀπήντησεν ἡ Μὶς Δάβεν, εὐγνωμόνως μειδιῶσα.

Ὁ ἰατρὸς ἠγέρθη ταχὺς κ' ἐκίνησε ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε στρεφόμενος αἴφνης πρὸς τὸν Γιάννην, ὅστις ἔστατο ὄρθιος πλησίον του, κατηφῆς καὶ περιλυπὸς, κωμικὸς δὲ σχεδὸν ὑπὸ τοὺς μῶλωπας τῆς μορφῆς του,

— Δὲν κρατεῖς, τῷ εἶπε, αὐτὴν τὴν ὀμπρέλλαν δι' ὀλίγας στιγμάς, ὥστε νὰ κάμῃς σκιάν εἰς τὴν κυρίαν σου ;

Εἶτα δ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ πη-

δήσας εἰς τὸ ἀμάξιόν του ἐκίνησεν ἐλαύνων κἀλπὴν τὸ ἐλεσινὸν του ἱππάριον.

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

οἱ ἰατροί

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐν Παρισίοις νοσοκομείου τῶν παιδῶν, βλέπομεν μνημεῖον ἀπλούστατον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκομεν τὰ ὀνόματα ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους καὶ τεσσάρων νέων ἰατρῶν, ὧν ὁ εἷς εἶναι μόλις εἰκοσαετής. Ὑποκάτω ἐχαράχθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή·

Ἀπέθανον θύματα τῆς αὐταπαρηγήσεως αὐτῶν, περιθάλποντες τὰ νοσοῦντα παιδιά.

Δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἄνευ συγκινήσεως τὴν λακωνικὴν ταύτην ἐπιγραφὴν, τὴν διαϊωνίζουσαν τὴν μνήμην τῶν γενναίων ἐκείνων, οἵτινες, τῷ παραγγέλματι τοῦ Ἱπποκράτους ἐπόμενοι, δὲν ἐλησμώνησαν ὅτι ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἀναπόσπαστος ἀπὸ τοῦ πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἔρωτος.

Ἡ διφθεριτικὴ λαρυγγίτις (croup), ἥτις τοσαῦτα θύει μετὰ τῶν παιδῶν θύματα, ἔγινε πολλὰκις ἀφορμὴ ἠρωτικῶν πράξεων. Ἡ ἀσθένεια αὕτη χαρακτηρίζεται διὰ τῆς τάσεως ἣν ἔχει εἰς σχηματισμὸν ψευδομεμβρανῶν ἐντὸς τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Τὸ παιδίον αἰσθάνεται δριμυτάτους πόνους εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀραιρῆσῃ διὰ τῆς χειρὸς τὸ κωλύον τὴν ἀναπνοὴν του ἐμπόδιον.

Ἰατροί τινες, περὶ οὐδενὸς ποιούμενοι τὸν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως θανατηφόρου δηλητηρίου προκύπτοντα κίνδυνον, καὶ ὑπερκινῶντες καὶ τὴν ἀηδίαν, βροφῶσι τὰς ἐν τῇ ἄρτι ἀνοιχθείσῃ τραχεῖᾳ ἀπεσπασμένας ψευδομεμβράνας, καὶ ἐκτίθενται οὕτω εἰς τὸν θάνατον.

Ὁ Ἐβρίκος Blache, βοηθὸς ὧν παρὰ τοῖς νοσοκομείοις τῶν Παρισίων, ἀπέθανε τὴν 1 Ἀυγούστου 1853, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι ἐπτὰ ἐτῶν ἐκ γαγγραινώδους κυνάγχης, ἣν ἔλαβε θέλων νὰ σώσῃ τοιοῦτοτρόπως παιδίον ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης προσβληθέν.

Ὁ Gillette, ἰατρὸς τοῦ νοσοκομείου τῶν παιδῶν, ἀπεβίωσε τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1866 ἐκ παρομοίων περιστάσεων. Τὴν ἀφήγησιν τῆς αὐταπαρηγήσεώς του ἀρῶμεθα ἐκ τοῦ συγκινητικοῦ λόγου, ὃν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μάρτυρος ἐξεφώνησεν ὁ ἰατρὸς H. Roger, ἄξιος αὐτοῦ συνάδελφος.

« Ἐλεῆμων πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀνηλεὲς δὲ πρὸς ἑαυτὸν, ἡμέραν καὶ νύκτα, ἄνευ τινὸς ἀναπαύλης, ὁ Gillette ἔτρεχε παντοῦ, ὅπου ἐκάλουν αὐτὸν οἱ πάσχοντες· ἢ ἀφροσύνας αὐτοῦ τὸν ἐλάττωσεν. Ὁ Gillette προσελήθη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἵνα θεραπεύσῃ παιδίον ἔχον διφθεριτίδα. Ἐπιλήθμων ἑαυτοῦ, μεταφέρει τὸν μικρὸν ἀθηνῆ εἰς Παρισίους, καὶ ἐκτίθεται εἰς τὸ φοβερὸν τῆς νό-